

UFUK BEKTAŐ KARAKAYA
Ölüm Bizim
İçin Değil

i l e t i Ő i m

Nehirler Aka Aka...

Yolcu!

Görüyorum ki, bir an önce varmak istiyorsun oraya. Gergin-sin, kıpır kıpırsın, soluk soluğasın, yay gibisin ey yolcu! Coş-kunluğun ne güzel, gerilimin ne güzel, öfken ne güzel! Sana selam, sana saygı, ey yolcu!

Fakat düşündün mü yolunun uzunluğunu? Neler var yolu-nun üstünde, düşündün mü? Koşar adım aşabilecek misin şu dağı, geçebilecek misin bu hızla şu beli, tırmanabilecek misin bu solukla şu sırtı? Ovada dikenler boy-atmıştır belki, kayalar yollara uçmuştur, kuru dereleri seller basmıştır, kar yağmıştır belki o tepelere? Böyle, uçar gibi geçip gidebilecek misin ora-lardan, hemen varabilecek misin oraya? Belki sırtlanlar üşüş-müştür leşlere, kuzgunlar çöküşmüştür ak kayalara, kuduzlar tutmuştur belki yolları. Belki silinmiştir ayak izleri yolcuların. Bütün bunları bir bir düşündün mü, ey yolcu? Çünkü sen, ne ilk yolcususun bu yolun, ne de son.

Derim ki sana:

İyi oku yolunu, avucunun içi gibi bil! İyi belle yolunun en-gellerini! Dizlerini, ciğerlerini, yüreğini sıkı tut, iyi dengele! Ovada koşar gibi vurma kendini dik yokuşlara! Uçuruma at-lar gibi bindirme kayalara! “Daha koş, daha koş” diye alkış tutanlara kanıp da, kesilip kalma yarı yolda! Dipdiri varmalı-sın oraya! Varıp bir şeyler yapmalısın! Hız koşusu değildir bu, ey yolcu, engelli koşudur bu! Engelleri aşa aşa, gücünü ko-ruya koruya varmalısın oraya! Çünkü oraya varmaktır amacın, koşmak değil!

Hasan Hüseyin, *Acıyı Bal Eyledik*,
Bilgi Yayınevi, 1973, s. 23

İÇİNDEKİLER

<i>KISALTMALAR</i>	9
Önsöz	11
İlk Firarım Doğumumdu	13
Okul Yılları	23
Büyük Kent Yaşamı, Lise Yıllarım ve Devrimci Düşüncelerle Tanışmam	33
Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'ndan (THKO) Ayrılış	55
İkinci Gözaltı ve Sorgu	77
Yılmaz Güney'le Karşılaşmam	83
Toptaşı Cezaevi'ndeki Firar Çalışmamız	107
Tekirdağ Cezaevi ve İkinci Firar Denemesi	115
Tekrar Dışarıdayım	135
12 Eylül ve Cuntanın Gelişi	175
Cunta Altında	183
Yeni Görev Alanım Adana	195
Üçüncü Kez Gözaltı ve Polis Sorgusu	205
İstanbul-Gayrettepe'de Polis Sorgusundayım	231

Selimiye Kışlası	245
Alemdağ Askerî Cezaevi ve Mahkemeler Süreci	249
Alemdağ Askerî Cezaevi'nde Tünel Çalışması	271
Metris Askerî Cezaevi'ne Sürgün	279
8 Temmuz Süresiz Açlık Grevi	285
Tek Tip Elbise Süreci	293
Tecrit Koşuşu	297
Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi	311
1984 Ölüm Orucu	315
Haydarpaşa Askerî Hastanesi	327
Aysel Zehir	363
Adana Köprüköyü Askerî Cezaevi'ne Sevk	367
Adana Kapalı Cezaevi'ne Sürgün	373
Seksen Altı Günlük Koşuş Yaşamı	407
24 Aralık Direnişi	427
Kırşehir Cezaevi'ne Sürgün ve Firar	457
Yeniden İstanbul	499
Yurtdışına Kaçış	515
• Ölüm Orucu Sürecinde Willy Brand'a Yazılan Mektup	520
• Fatih'in Ölüm Orucunda Örgüte Yazdığı Mektup	522
Ölen Yoldaşlardan	523

8 Temmuz Süresiz Açlık Grevi

Fazla sürmeden Özel L Tipi Sağmalcılar Cezaevi'ne yapılan sevklerin ardından, 8 Temmuz günü, merkezî olarak bütün İstanbul cezaevlerindeki tutukluların katıldığı açlık grevine başladık. Açlık grevine rağmen saldırılar devam ediyor, işkence altında arama bahanesiyle sık sık koğuş değişiklikleri yapılıyordu. Açlık grevi, işkenceler, hak gaspları tutuklularda bir dökülme yaratmıştı. Metris'te tutuklular, ihanetçiler, bağımsızlar ve bir de direnenler diye üç bölüme ayrılmıştı.

Sağmalcılar Hücre Tipi Cezaevi, askerî cezaevi statüsünde açıldı. Bütün örgütlerin ileri kadro ve yöneticileri, öncelikle Sultanahmet ve Metris cezaevlerinde bulunanlar buraya gönderildiler. Metris'te ileri kadro ve yöneticiler, cezaevi mücadelesinde tecrübeli, yetkili ve fonksiyonel olanlar önce tecride alınıyor, bir süre burada tutulduktan sonra Sağmalcılar'a sevk ediliyordu.

AG sürüyor, direnişe katılanların moralini yüksek tutmak için herkes rolünü oynamaya çalışıyordu. O güne kadar İstanbul cezaevlerinde 17 günü aşan bir açlık grevi yaşanmamıştı. Fazla deneyim ve tecrübe yoktu. İki bine yakın siyasi tutuklu açlık grevindeydi. 21. günü geçtiğinde, açlıktan ölümlerin olacağı, hatta çok büyük oranda sakat kalınacağı düşünülüyor, tutuklular bundan ciddi ciddi kaygılanıyorlardı. Metris koridorlarında açlık grevinin

onuncu gününden sonra, yeni bir işkence yöntemine başvuruldu. Et pişiriliyor, üçtekerli bir arabayla bu pişirilen et koridorlarda dolaştırılıyordu. Koğuş mazgalları da açılarak tutuklulara et kokusu koklatılıyordu. Mazgallardan mangalda pişen etin kokusu burnumuza eriştikçe midelerimiz kazınmaya başlıyordu.

Merkezî sistemden sürekli, hoparlörle İstanbul sıkıyönetim komutanı Haydar Saltık'ın "Devlet taviz vermeyecek, Açlık grevini bırakın," talimatları dinletiliyordu. Açlık grevi boyunca yine anonslarda açlık grevinin insan bedeninde yaratacağı tahribatlar sıralanarak kimi organik rahatsızlıkların yanı sıra "cinsel iktidarsızlığa" yol açacağına önemle üzerinde durularak saat başı anons tekrar ediliyordu. Müşerref (Tezcan) Akay'ın "Türkiyem" parçası işkencelerin duyulmaması için, yüksek sesle tutuklulara dinletiliyordu. Bir yandan taviz verilmeyeceğinin kararlılığının talimatları, diğer yandan koridorlarda pişirilen etin kokusu içeri yayılıyordu. Kokular aç kalmış tutukluların zayıflıklarına yöneliyordu. Açlık grevinin insan bedeninde yarattığı sakatlıklar duyurularak sağlık ve can korkusu işleniyordu. İdeolojik saldırıların bir parçası olan poliste çözülmüş örgüt önderlerinin polis ifadeleri, çoğaltılıp koğuş mazgallarından içeriye atılarak örgüt içi güven yok edilerek güvensizlik derinleştirilmek isteniyordu.

Açlık grevinin kamuoyundaki etkisini kırmak için *Güneş* ve *Tercüman* gazetelerinde hapishanedeki hainlerle yapılan röportajlar yayımlanıyordu. İtirafçı hainler "Siyasiler içeriye önceden yiyecek stoklayarak gizli gizli yiyorlar. Sonra da açlık grevi yaptıklarını söylüyorlar," diyorlardı. Oysa cezaevi görevlileri biliyorlardı. Önceden var olan yiyecekler açlık grevi başlangıcında koğuşlardan çıkarılmış, koridorlara bırakılmıştı. Kararın hemen ardından yöneticiler yoğun bir arama yaptırmış, şekere, tuza varıncaya kadar her şeye el koymuşlardı.

Eylemde ilk çözülenler TİP, TSİP, TKP'li mahkûmlar oldu. Daha açlık grevinin 7. gününde eylemi bıraktılar. Fakat onların bu davranışı açlık grevinde olan diğer direnişçiler üzerinde moral bozukluğu yaratmamıştı. Çünkü tutuklular onların direnişi sonuna kadar götürmeyeceklerini biliyorlardı. Onlar hiçbir zaman direniş içinde yer almamışlardı.

Bu benim ilk uzun sürecek açlık grevim olacaktı. O güne kadar bulunduğum cezaevinde bir haftadan fazla süren açlık grevleri yapılmamıştı. Üç beş günlük veya en fazla bir haftalık protesto ve destek eylemleri yapılmıştı. En ağır işkenceler karşısında taviz vermeyip bir komüniste yakışırçasına nasıl direndiysem, uzun süreli açlık grevlerinde de üzerime düşeni en iyi biçimde sürdürüceğime inanıyordum.

Sağmalcılar 2. Özel Askerî Ceza ve Tutukevi'nin açılmasıyla sevklerle gidenler de birkaç gün gecikmeyle açlık grevine başlamışlardı.

Açlık grevi bedenimizde etkisini göstermeye başlamıştı. Gün geçtikçe eriyen, iyiden, iyiye zayıflayan bedenimize yabancılaşıyorduk. Kemiklerimiz çıkmış, yüzlerimiz çökmüş, gözlerimiz çukurlarına kaymıştı. Diş etlerimiz çekildiğinden dişlerimiz dışarıya fırlamıştı. Ağzımızdan, koltukaltlarımızdan korkunç kokular geliyordu. Adım atmalarımız, oturup kalkmalarımız hareketlerimiz oldukça ağırlaşmıştı. Gün geçtikçe de iyice ağırlaşacaktı. Bir kısım arkadaşlar sarsılıp yere düşüyor, birçoğları duvarlara tutunarak yürüyorlardı. Eriyen yağ ve et dokularımız bedenlerimizde ağır bir koku oluşturuyordu. Sanki koğuşlarımıza hâkim olan ölüm kokusu. Baş döndüren, mide bulandıran, kusma hali yaratan bu kokuya dayanmak açlığa dayanmaktan daha zordu.

Hiçbir şey yemiyor, sadece su içiyorduk. Su ile açlık hissini basturmaya çalışıyorduk. Ama bu mümkün değildi. Yemediğimiz halde aç günlerimizi, saatlerimizi dolduran sohbet konusu da yine yemek oluyordu. Gece geç saatlere kadar süren yemek söyleşileri tutsakların bıkip usanmadan anlatıp dinledikleri, en sevdikleri yemeklerin tarifleriydi. Televizyondaki yemek tarifi programlarını aratmıyordu. En güzel, en sevilen yöresel memleket yemekleri yapılıyor, özenle hazırlanıp masalara getirilerek "Hadi afiyet olsun," deniliyordu. Ama önümüze gelen açlığın kendisiydi. Midelerimiz anlatılanlardan dolayı asitler salgıladığından acı acı kazanma başlıyordu. Bu tablo aslında birçok zayıf unsurun açlık grevini bırakmasına da sebep oluyordu.

Açlık grevinin 15. gününe geldiğimizde, idarenin tavizsiz görünen tutumu ve saldırıları bir kısım tutuklunun ve bazı örgütlerin

kadro ve yöneticilerinin kararlılığını kırmıştı. 20. günden sonra “Ölüm orucu olur,” tartışmaları kitlenin ruh halini etkilemiş, açlık grevini bırakmalar başlamıştı. Bu tartışmalar, bırakanlar ve bağımsızlara gidenler üzerinden idareye yansımıştı. Açlık grevinin 16. gününde HK idareyle görüşme talebinde bulunma önerisiyle geldi. DY de destekledi. DK ise karşı çıkmıştı. Bırakmaların yoğun olması nedeniyle 18. gün de TKP/ML ve DY idare ile görüşme önerisinde bulunanların düşüncesine katıldılar. DK da bu öneriyi destekledi. DS, TİKB ve bazı yapıların karşı çıkması nedeniyle dilekçe vermekten ve idare ile görüşme isteginden vazgeçildi.

Bu tartışmalardan haberdar olan idare, hoparlörden anons yapmayı artırarak açlık grevinin sürdürülmesi halinde insan vücudunda yaratacağı tahribatları ve etkileri sıralayan doktor raporlarını okumayı sürdürdü. 1. Ordu Komutanı Haydar Saltık'ın “Taviz verilmeyecektir,” bildirisinin okunması kitle içinde etkili oldu. Dökmelerin arttığını gören idare, eylemi kırma çabalarına hız verdi. Cephe Yolu davasından açlık grevini bırakan, sonrasında ihanetçi olan Halil Kaya'nın açlık grevini sürdüren tutuklulara, “Siyasi baskıdan, örgüt baskısından kurtulun, açlık grevini bırakın, sağlığımızdan olmayın,” şeklindeki konuşmalarının hoparlörden verilmesi üzerine, tutuklular hep bir ağızdan “Kahrolsun faşizm!” ve “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganları ile yanıt verdiler.

AG'nin 22. gününde HK, DY, DK, TKP/ML kendi aralarında karar alarak idareyle görüşmek için 25. günden itibaren, her gün sırayla bir siyasetin dilekçe vermesini kararlaştırdılar. Verilen dilekçelere karşın idare görüşme isteklerine yanıt vermedi. İdare nasıl olsa bırakacaklar diye düşünüyordu. 25. gün DY ile DK temsilcileri idareye dilekçe ile başvururken Eylem Birliği davasından yargılanan tutuklular dilekçe vererek açlık grevini bıraktıklarını açıkladılar. TKP/ML, DY, DK, HK 27. gün geceyarısı mazgallara vurarak direnişi bıraktıklarını açıkladılar. Direnişte çözülme başlamıştı. Cezaevi yöneticileri bunun farkındaydı. Nasıl olsa bırakacaklar diye direnişi umursamaz görünmeye çalışıyorlardı. Kadınlar ve Subaylar davasındakilerin de bıraktıkları haberinin gelmesi üzerine ertesi gün TİKB, DS, K, DHB, PY kendi iç tartışmalarımızın sonunda bizler de açlık grevini bırakmak zorunda kaldık.

Ziyaretçilerimiz bile bu eylemde, “Bir iki gün daha sürdüremediniz mi? İdare geri adım atma noktasına gelmişti,” diyerek yanlış yaptığımızı açıkça dillendirdiler. Eylemi bitirmemizden bir gün sonra, bana Sultanahmet’ten acil bir tel geldi, Ezop diliyle, “Tekrar başlayın,” diyorlardı. Fakat bunun koşulları ve zemini mevcut değildi. Direniş kırılmış, yenilgiyle sonuçlanmıştı. Kafalarda otuzlu günlere direnişi taşımanın imkânı yoktu. Ölümler, sakat kalmalar olur kaygısı ağır basmıştı. Otuzlu günlerde ölümlerin ve sakat kalmaların olmayacağını yaşayarak öğrenmiştik. 17. günlerden 27. günlere taşınmıştı direniş. Fakat bırakmalar, dökülmeler artmıştı. DS, TIKB, DHB, K, PY davası tutukluları olarak açlık grevini bırakma tavrına karşı çıkmamıza rağmen, direniş bırakılınca, direnişin kırıldığı noktada eylemi kendi başımıza sürdürmemizin başarı olasılığının zayıfladığını düşünmüş, bir gün sonra biz de bitirmiştik. Direniş yenilgiyle sonuçlanmıştı.

Direnişin kırılmasıyla idare kantin satışını da durdurarak açlık grevinden çıkanları karavana yemeğine talim ettirdi. Oysa günlerce aç kalan bedenini yeniden ağızdan beslenmeye geçmesi öyle kolay değildi. Başlangıçta sindirimi kolay olan besinlerin ölçülü bir biçimde azar azar ve sık sık alınması gerekiyordu. Fakat cezaevi yönetimi baharatlı bulguru, nohut, fasulye ve mercimeği önümüze dayadı. Birçok tutuklu dayanamayıp yiyerek büyük acılar çektiler. Koşullar tuvalete çıkan tutukluların ortalığı inleyen çığlıklarıyla kulaklarda çınliyordu. Birçok tutuklu mide bağırsak kanamaları geçirdi. Yüzlerce açlık grevcisinde hemoroid oluştu. İdarenin bu tutumu saldırıların süreceğinin sinyallerini veriyordu.

İdare o güne kadar hiç görülmemiş psikolojik savaş yöntemlerine başvuruyordu. Açlık grevinin sonunda teğmen koşullara gelerek revire çıktığında süt içen, bisküvi yiyerek zayıflık göstermiş bazı insanların isimlerini ve kantin borçlarını açıkladı. Kantin borçları olan bu kişilerin adları ve borç miktarları açıklanırken koşullarda buz gibi bir ortam oluştu. Tutuklular şaşkınlık içinde kuşkulu gözlerle birbirinin yüzüne bakmaya başladılar. Duyduklarımız cezaevi yönetiminin oyunu muydu, yoksa doğru olabilir miydi? Bu tutum bizde bile kuşku ve kaygıyı iyice derinleştirdi. Bu tavra düşülmesinin önünü almak için bundan sonraki dire-

nişlerde revire çıkılmaması düşüncesini bir önlem olarak düşünmeye başladık.

14 Ağustos 1983 sabahı erkenden büyük bir talan operasyonu başladı. Metris Cezaevi yönetimi direnişten yeni çıkmış, henüz kendini toparlayamamış, direnişin yenilgisini üstünden atamamış tutukluları sindirmek için tam bir fırsat kollamıştı. Talan operasyonu çok yönlüydü, tam bir saldırı paketini içeriyordu. Koğuşlarda ne var ne yok alarak, kırıp dökerek, yatakların içini bile boşaltarak, her yer tam bir çöp yığınına dönüştürülmüştü. Not, doküman, yazı, kalem, gizlenen bir şey bulmak için ranzalar bile söküldü. Tuvalet fayansları kırıldı. Koğuşlarda aranmadık, kırılmadık bir şey bırakılmadı. Eşyalar, yiyecekler, sigara, sabun, deterjan yatağın üstüne döküldü. Kitap, defter, ders kitapları toplandı. Televizyon, radyolar, tüm ilaçlar, cam bardaklar, piller, tutukluların yetiştirdiği çiçekler kırılıp döküldü. Pelür ve kopya kâğıtlarına, beyaz mektup kâğıtlarına, tükenmez ve dolma kalemlere, kitaplara el konuldu. Masa ve sandalyeler boyanacak diye alındı. Teksir kâğıdı ve kurşun kalemin dışında bir şey bırakılmadı. Sonraları bazı koğuşlara lüzumsuz kitap ve dergilerin arasına porno resimleri konarak mazgaldan içeriye atıldı. Kitaplarımızın arasına çıplak kadın resimleri konulmuştu. Arkasından siz cinsi sapıksınız diye anti-propaganda yapıldı. Her şeyi yasakladılar. Baskı uygulamak, dayak atmak, şiddetin boyutunu artırmak için onur kırıcı aramaları dayattılar. Aramalar sırasında tutuklular sekiz on saat tüm ihtiyaçlarından mahrum bırakıldılar. Açlık grevinden çıkan tutuklular aç susuz havalandırmada bekletildiler. Tuvalet ihtiyaçlarımız bile karşılanmadı. Birçok tutuklu havalandırmanın köşelerine tuvaletlerini yapmak zorunda bırakıldılar. Havalandırmadan içeriye alınırken mahkûmlar çıırılçıplak soyundurulularak aranmak istendi. Binbaşı Muzaffer Akkaya, Üsteğmen Yalçın Demirel, Üsteğmen Beşler Güzel, Üsteğmen Zafer Güder yenik güçler karşısında muzaffer komutan edasıyla tutukluların görebileceği koridorda gezinmeye başladılar. Artık hangi nedenle koğuş dışına çıkarılırsak çıkarılalım dönüşte kapıda donumuza kadar soyunacaktık. Bu da yeterli olmayıp donlarımızın içine kadar kontrolden geçirilecekti. Bu dayatmaya öncekiler gibi direndik. Direnenler olarak, sekiz yüz

tutuklu hepimiz tek tek dövülerek işkenceden geçirildik. Giysilerimiz yırtılıp parçalandı.

Soyunmayan kişiler ziyarete, avukata, revire, hastaneye ve mahkemeye götürülüyorlardı. Eylem Birliği davasından yargılanan tutukluların dışındakiler kendi istekleriyle soyunmama kararı aldılar. Koğuştan kendi isteğiyle dışarı çıkmak onur kırıcı bir aratmayı kabul etmek demektir. Eylül ayının ortasına kadar soyunmayı kabul etmeyenler mahkeme, ziyaret, avukat, revir, hiçbir yere çıkarmıyorlardı. Mahkemeler tıkandığından çıkışta fermuar açtırma vb. küçük çaplı yoklamalarla geçirtiliyor, dönüşte tutuklular zorla soyundurularak kış falakası çekiliyordu. Mahkemeye çıkacak tutuklulara mazgaldan soyunup soyunmayacağı soruluyordu. Kendiliğinden çıkmayan tutuklular koğuştan zorla alınıyordu. Koridorda ahlak dışı aramalara maruz kalıp dayak altında mahkemeye götürülüyorlardı. Dönüşte kaba dayak ve kış falakası çekiliyordu. Bir süre sonra bu işkenceye zorla saç kesme ve bıyık yolma uygulaması eklendi. Zorla soyarak arama, saç kesme ve dövme faslı diğer tutukluların slogan seslerini duymayacağı, işkencelerin görülmeyeceği, cezaevinin kuytu bir yerinde gerçekleştiriyorlardı. İdarenin ıssız yerlerini tercih ediyorlardı. Amaç bireysel karşı koşu kırmak, direnme iradesini aşındırmak, kişileri sindirmektir.

1983 açlık grevinin yarattığı yenilgi psikolojisinin ortadan kaldırılması, yeniden mücadele ve direnme ruhunun geliştirilmesi, bireysel direnişin kitlesel direnişe dönüştürülmesi için direnişin koşullara çekilmesini uygun görüyorduk. Bu düşünceye HK, DY, DK, TKP/ML katılmadılar. Tek tip elbise tutukluları olarak direniş koşullarda başlatarak sürdürdük. Bir süre sonra Kawa ve DHB koşullarda direniş tavrından vazgeçtiler. DS-K-TİKB üçlü yapı olarak direniş koşullarda sürdürmeye devam ettik. Bizler koşullarda kol kola girip direnerek sloganlarımızı haykırırken diğer siyasetten arkadaşlar koğuşun bir köşesine çekilip seyrediyorlardı. Bazı arkadaşlar koğuş içindeki direniş doğru bulmasına karşın örgüt kararı diyerek uymak zorunda kalıyordu. Bizler onların yanında direnerek dayak yerken, seyirci kalmak bazılarının zoruna gidiyordu. Bu duruma içlerinde tahammül edemeyip ağlayanlar oluyordu. Örgüt olarak koğuş direnişine katılmamalarının nedenini

“Kitle koğuş direnişini göğüsleyecek durumda değil,” diye açıklıyorlardı. Oysa devrimci tutsaklar koğuşlarda direnmedikleri için üzüntü ve sıkıntı duyuyorlardı. Direniş cephesinin zayıflamaması için kol kola girişlerde bazı arkadaşlar sıraların başlarında duruyordu. Dayağın çoğunu yiyerek bir kısım zayıf unsurların dökülmesini önlemeye çalışıyorduk.

Askerler mahkemeye çıkacakların isimlerini mazgaldan okuduklarında, koğuş direnişlerine katılmayanlar ön girişteki gazino dediğimiz yemekhane bölümünde toplanıyorlardı. Direnenler ve mahkemelere götürülecek olanlar kol kola girerek işkence ile alınacak tutukluyu askerlere vermiyorduk. Tutuklu cop, tekme, yumruk saldırıları arasında zorla koparılıp aramızdan alınıyordu. Koridora çıkarılınca ismi tekrar soruluyor, direnişçi ismini söylemeyerek askerlere zorluk çıkartıyordu. İdare mahkemeye çıkarılacak kişinin resmine bakarak götürmek istedikleri kişi olup olmadığını saptamak zorunda kalıyordu. Bazen yanlış kişiyi götürdükleri de oluyordu. Bu nedenle defalarca koğuşlardan yanlış tutukluyu aldıklarından, tekrar tekrar aynı koğuşa operasyon düzenlenerek dayaktan geçiriliyordu. Direnişin ilk günlerinde yoğun saldırılar karşısında diğer tutuklular da slogan atarak destekte bulundular. İdare caydırıcı olmak için saldırının şiddetini artırınca, diğer yapılar slogan atmaktan ve destek sunmaktan da vazgeçtiler. Koğuş direnişimiz idarenin her türlü insanlık dışı saldırılarına kıç, baldır, sırt, ayak falakası ve saç, bıyık kesme uygulamalarına karşın aylarca devam etti.